

Entrevista **Cesc Martínez**

Escriptor. El prestigi del segell editorial Anagrama és una magnífica targeta de presentació per a la segona novel·la del manresà, que va debutar fa vuit anys i fins ara, circumstàncies de la vida, no havia tornat al primer pla de l'actualitat literària. Martínez en parlarà avui al migdia a Manresa

«No vull que posin fronteres en nom meu»

► L'autor manresà presenta avui la novel·la «Traça un perímetre», un relat calidoscòpic sobre la necessitat de reinventar-se

OSCAR BAYONA

Toni Mata i Riu

BARCELONA

■ Vuit anys després de publicar la seva primera novel·la, *Opi i sardines* (La Magrana, 2011), el manresà Cesc Martínez (1974) treu *Traça un perímetre* amb el prestigiós segell Anagrama. Un relat teixit amb quatre històries al voltant de la necessitat que cadascú trobi el seu lloc al món. L'autor bagenc presenta el llibre avui al migdia (12 h) a Manresa.

❑ **Adolescents de perifèria, refugjats que fugen de la misèria, una artista que no vol que li marquin el pas... On volia anar a parar amb aquest calidoscopi?**

▣ Volia parlar de sortir-se'n, de tirar endavant, de buscar una posició pròpia al món, de reinventar-se. Volia treballar la idea de les fronteres personals. Jo no les he patit, però hi són. De fet, les posem nosaltres.

❑ **Nosaltres?**

▣ Jo pertanyo, sense voler-ho, al grup dels que les posen, algú les va posant en el meu nom i això em genera un conflicte. Recordo un dia que era a la frontera entre França i Itàlia i vam veure quatre persones que anaven a peu, era de nit. Els vam demanar d'on venien, i ens van dir «d'Afganistan». D'Afganistan! També vaig conèixer gent de Mèxic que viu a Los Angeles i em van explicar com passava la frontera, com ajudaven altra gent a fer-ho...

❑ **Per què va triar explicar això a partir de diferents històries?**

▣ La novel·la té l'estructura d'un rusc, dins de cada nínxol hi ha una història, i aquestes històries, com els nínxols, es toquen. Hi ha personatges i indrets que es repeteixen, per donar a la novel·la una idea de principi i final, i poder fer un discurs més complex.

❑ **Tenia un neguit a dins que volia treure?**

▣ Volia tractar el tema de les fronteres personals. Com superen les distàncies dues persones que són del mateix carrer, del mateix barri, de la mateixa classe social... Qui és a la perifèria no va cap al centre perquè el centre és un lloc conegut, de consens, i l'esperança és anar cap enfora.

❑ **Què vol dir amb «consens»?**

▣ Els personatges de la novel·la no són gent de llocs comuns, busquen la manera d'escriure's a partir de les diferències.

❑ **La frontera com un espai individual, íntim?**

▣ La frontera física, política, també parteix d'una qüestió individual, ètica o filosòfica, de la manera com entenem els altres. Si percebem aquell qui és diferent com algú que, amb el contacte, ens pots fer canviar, ho veiem com a perillós, o almenys atrevit. Però els personatges estan oberts que els canviïn. Han nascut en un lloc concret i en una classe social concreta, i volen canviar.

❑ **Necessiten el canvi?**

▣ Sí, en la primera història, per exemple, al barri hi ha un camp de futbol, un descampat on s'hi fan les revetlles, però hi ha previst fer-hi cases i un centre comercial. I

ANAGRAMA. 18,90 EUROS. 258 PÀGINES

LA CITA
PRESENTACIÓ LITERÀRIA

► LLOC: **Torrent Cafè & Tapes.** ACTIVITAT: vermut-tertúlia de la novel·la *Traça un perímetre*, amb la presència de l'autor, Cesc Martínez, i del llibreter Antoni Daura (Llibres Parcir).
◻ DIA: **avui, a les 12 h** ◻ LLOC: **Baixada dels Drets, 3. Manresa. Entrada lliure.**

com a reacció, aquests personatges es busquen la vida, volen escriure el seu propi futur.

❑ **Frontera, també, com a límit?**

▣ Sí, els límits que apareixen en diferents edats. A l'adolescència, el moment de saber si ens diuen la veritat o no.

❑ **Per tant, estem parlant de llibertat?**

▣ En el fons ho estem dient. No pots ser lliure sense conèixer els límits. La idea és la d'un laberint sense límits, totes les direccions són possibles perquè no hi ha un lloc concret on anar. També, els límits com a fites en el camí perquè et marquen la direcció en la qual has d'anar: el límit té la funció d'assenyalar el camí.

❑ **La societat té uns límits cada cop més estrets?**

▣ Cal una certa autonomia personal, un desplegament de la pròpia personalitat... fer una bogeria és cada cop més difícil, s'ha restringit el límit de les coses probables. Ens han restat espontaneïtat, tot està més planificat.

« En la societat d'avui en dia hi falta espontaneïtat, vivim obsessionats per la seguretat »

« Els personatges busquen la manera d'escriure el seu propi relat, no volen que ho faci un altre »

❑ **Falta espontaneïtat?**

▣ Els personatges ho són, d'espontanis. Els immigrants marxen perquè no tenen cap més remei i van improvisant. El que treballa amb els traficants té una història amb una noia a la qual ha conegut en una acció espontània.

❑ **Qui ens l'ha presa?**

▣ Hi ha quelcom de l'obsessió per la seguretat, tot ha d'estar mil·límetrat, legislat. Per exemple, la Unió Europea legisla sobre els correfocs... què en saben, de correfocs, aquesta gent?

❑ **Sembla que a Occident no es pot deixar res sense codificar.**

▣ Actualment hi ha la idea que sense seguretat no hi ha llibertat, però és justament a l'inrevés. Vivim tan pendents del «per si de cas», que no vivim, és una obsessió malaltissa per les coses dolentes que puguin arribar passar.

❑ **És una novel·la pessimista?**

▣ Cara! Això també ho va dir la Marina Espasa a la presentació que vam fer a Barcelona. Jo diria que no ho és. Si ho sembla, potser és que no he fet bé la feina.

❑ **Hi ha temes que et desencoraten, com la falta de sortides del jovent, les migracions cap a Europa...**

▣ Potser sí, això hi és, però també dono moltes solucions. Els personatges busquen solucions, no tan sols individuals, sinó que impliquen algú més, i això passa per escriure's, per narrar-se a un mateix, per no deixar que t'escriuï la teva història. És clar que això requereix un esforç, una transformació personal, però si el fas, el llibre és optimista.